

Р Е Ш Е Н И Е

№ 287

гр. София, 26.04.2018 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение,
в публично заседание на двадесет и втори ноември две хиляди и седемнадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА

ЧЛЕНОВЕ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА

ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

при секретаря Кр. Павлова в присъствието на прокурора Ат. Гебрев изслуша докладваното от съдия ЧОЧЕВА наказателно дело № 583 по описа за 2017 г. и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Софийска апелативна прокуратура, както и касационни жалби на защитниците на подсъдимите Е. Н. Б. и С. П. К., всички против отделни части на въззивна присъда № 11/17.03.2017 г. на Софийски апелативен съд, НО, 8-ми състав, постановена по ВНОХД № 478/2015 г.

Както в касационния протест, така и в касационните жалби, са изложени доводи, съотносими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК, доразвити в представени писмени допълнения и възражения. Тяхното конкретно съдържание и насоченост към отделните подсъдими ВКС намира за необходимо да изложи поотделно във връзка с престъпленията, за които се отнасят.

В с. з. пред ВКС подсъдимите не се явяват. Направените доводи и възражения се поддържат от прокурора от ВКП и съответно от защитниците на подсъдимите.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното.

Относно престъплението по чл. 253 от НК

С атакуваната понастоящем въззивна присъда Софийският апелативен съд е отменил частично постановената от СГС присъда № 60/15.02.2013 г. досежно осъждането на подсъдимия Е. Б. за престъпление по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 4, вр. ал. 3, т. 1 и т. 2, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 2, ал. 2 от НК (ДВ. Бр. 26/2004 г.), както и относно приложението на чл. 253, ал. 6 и чл. 23, ал. 1 от НК.

Вместо това е признал същия за невинен и го е оправдал изцяло по това обвинение – за това, че в периода 05.10.2004 г. – 13.05.2005 г., на територията на Конфедерация Швейцария, при продължавано престъпление и в изпълнение на решение на организирана престъпна група (ОПГ), извършил повече от два пъти финансови операции с парични средства, за които знаел, че са придобити чрез незаконен трафик на наркотици (от ОПГ, действала в Испания в периода 2004-2005 г. и ръководена от И. А. Х.), като паричните средства по операциите са в особено големи размери – 11 138 650 евро, равняващи се на 21 785 305. 82 лева и случаят е особено тежък.

Потвърдил е оправдаването му от първата инстанция паричните средства да са придобити от незаконен трафик на наркотични вещества, извършен през 2000 г. в Италия от А. Г..

Депозираният касационен протест касае само оправдаването на подсъдимия Б. по обвинението по чл. 253 от НК, свързано с произход на паричните средства от престъпление на групата на Х. в Испания. В този аспект извън пределите на касационната проверка е присъдата в потвърдителната ѝ оправдателна част за произход на средствата от трафик на наркотични вещества през 2000 г.

В протеста се оспорва позицията на апелативния съд за недоказаност на обвинението в посочената част, което е довело и до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимия Б.. Твърди се, че неправилно и в нарушение на процесуалните правила въззивният съд е игнорирал „свкупната преценка на съществуващите и възприети от първоинстанционния съд доказателства за връзка между паричните средства по [извършените от Б.] трансфери с парите, генерирани от престъпната дейност на действалата в Испания група за наркотрафик на Х.“. Според прокурора тази връзка, а оттук и знанието на подсъдимия, че оперира с парични средства, произхождащи от престъпната предикатна дейност на ОПГ на Х. е била доказана от данните за познанство между двамата, вкл. по повод договор от 2004 г. за назначаването на Х. за съветник в Р. Ф. С. (дружество, използвано за пране на пари от испанската група),

мащабите на престъпната дейност, развивана в периода 2004-2005 г., от която е било възможно да се генерират големи суми, отговарящи по потенциала си на средствата, преминали през банковите сметки на ОПГ, действаща в България, съпоставка между пътуванията и пребиваването на Б. в Испания и датите на внасянето на големи парични вноски в швейцарска банка по сметка на закупена готова компания. Подценени са и данните за това, че след разбиване на групата на Х. не е имало последващи вноски на ръка по банковите сметки на дружествата, контролирани от подсъдимите по настоящото дело, както и пътувания на Б. и останалите до Испания за 6-месечен период. Изтъква се още, че въпросът, дали е било възможно парите от наркотрафика в Испания да са постъпили при обвинените за пране на пари, не е бил изследван достатъчно, като въззивният съд разпитал само осъдените с български произход, но не и всички останали осъдени участници. Въз основа на тези твърдения се претендира отмяна на въззивната присъда в атакуваната ѝ оправдателна част и връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд.

Касационният протест е неоснователен.

Доводите за допуснати процесуални нарушения, свързани с оценката на доказателствата, довели до неправилно приложение на закона поради оправдаването на подсъдимия Б., са изцяло неоснователни. Всъщност, изтъкнатите в протеста аргументи, с които са мотивирани основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, явно касаят обосноваването на съдебния акт и/или непълнота на доказателствата, които не са касаещи основания. Изразеното несъгласие с интерпретацията на доказателствените източници и направените въз основа на тях изводи за отсъствие на достатъчно убедителни доказателства, които да подкрепят обвинителната теза за престъпление по чл. 253 от НК, не държи сметка, че тази дейност е изцяло в правомощията на инстанциите по същество и не подлежи на касационен контрол, освен ако убеждението им (в случая на въззивната) е опорочено поради реализирани конкретни процесуални нарушения, каквито в настоящия случай липсват.

За да оправдае подсъдимия Б. по обвинението по чл. 253 от НК въззивният съд ясно е заявил убеждението си, че отсъства причинна връзка между паричните средства, с които той е извършил общо 5 финансови операции и сочената от обвинението предикатна престъпна дейност на групата за трафик на наркотици в Испания, от която те да произхождат. Това съдебно убеждение не е произволно, а се базира, от една страна на материалноправните изисквания по чл. 253, ал. 1 от НК и

изложената фактология по обвинителния акт (касаеща естеството на предикатната престъпна дейност и ангажираните от обвинението доказателства за връзката с предмета на престъплението), а от друга – на спазване на фундаменталните правила, гарантиращи справедливостта на процеса в аспектите за предоставяне на адекватна и достатъчна информация за същността на обвинението с цел избор и провеждане на ефективна линия на защита, както и за стандарта за доказването му по несъмнен начин, при който тежестта се носи от обвинителната власт. Следвайки принципните положения, развити в правната теория и съдебна практика, а именно, че изпирането на пари е форма на последваща престъпна дейност, предназначена да осигури легализиране на имущество, придобито чрез престъпление, връзката с което следва да е установена по категоричен начин. Вж. Пушкарлова, И. „Изпиране на пари. Разграничение от близки до него престъпления”, публ. в ТЕЗА, бр. 9, 2014 г., стр. 59-81, ведно с препратките към съдебна практика., въззивният съд последователно е разгледал аргументите на обвинението и е намерил същите за недостатъчно убедителни, излагайки мотивирани съображения.

По делото е било безспорно установено, че на 05.10.2004 г. подсъдимият Б. е направил парична вноска на каса в размер от 1 000 000 евро по сметка на офшорната компания Q. V. I. L. (една от седемте компании, за които се отнася престъплението по чл. 321 от НК) в швейцарската банка C. S.. Доказано е и че акумулираната по тази сметка обща сума от 2 млн. евро (от тази вноска заедно с друга на каса, направена от починалия К. Д. на 30.09.2004 г. в размер на 930 000 евро, както и получен превод от М. G. L.. за 80 000 евро) е била преведена по сметка на F. E. L. в Е. В., В., А.. Захранена с тази сума, както и други преводи (основно от М. G. L.. и Е. S.A.) от тази сметка впоследствие е извършен превод по сметка на българското дружество „П. Ф. Ю.” (П.) АД в размер на 500 070 евро.

Съответно вноската, направена от Б., по принцип има отношение към механизма за финансиране на П. АД и ако произходът на тези парични средства е престъпен и деецът е знаел (или предполагал) това, не би имало пречка за постановяване на осъдителна присъда.

Безспорно е установено още, че от 15.04.2005 г. подсъдимите Б. и К. са били обявени за собственици на М. G. L.. (като дотогава такъв е бил К. Д.) с дялове по 50 %. На 20.04.2005 г. Б. е изтеглил в брой 4 807 200 евро от сметката в C. S., а на 13.05.2005 г. още 269 998 евро и на същите посочени дати е направил вноски в брой по сметка на негова компания O. S. L., открита в същата банка. По делото е изяснено, че

изтеглените суми от сметката на М. G. L.. в С. S. са част от вноските в брой, които К. Д. е направил, придружаван от Б. (съгласно банковата експертиза такива 8 вноски са регистрирани от 03.06.2004 г. до 23.09.2004 г. на обща сума 5 450 000 евро).

Без съмнение посочените суми, с които подсъдимият Б. е извършил инкриминираните му финансови операции, са в значителни размери, като не е било установено той или починалият К. Д. да са имали приходи, които да ги оправдаят. За да е налице състав на престъпление по чл. 253 от НК в разглежданата хипотеза обаче, не е достатъчно средствата да са с неустановен произход или да не съответстват на доходите на деца. Необходимо е той да оперира с пари, които представляват облага от извършено престъпление. Съгласно обвинението обяснението за престъпния им произход е било свързано с дейността на групата на св. Х. по наркоразпространение, действала през 2004-2005 г. и разбита от испанските власти през м. февруари 2005 г., когато са били иззети големи количества кокаин на обща стойност над 55 млн. евро по цени на дребно, както и значителни парични суми – над 700 000 евро. Въззивният съд внимателно е обсъдил възможните данни, които биха могли да обусловят връзка между генерирането на такива значителни парични средства от наркотрафик и ползваните от Б. при операциите. С основание е констатирал, че простото познанство между Б. и Х., вкл. това, че са били засечени да пътуват заедно в автомобил в Италия на 23.04.2004 г., както и откриването на договор за назначаването на Х. като съветник в дружеството Р. Ф. С. (иззет през 2005 г. при обиска в дома му в Б. и намерен на компютърен файл през 2008 г. в дома на св. Г. К. в Швейцария, при който Б. гостувал) са явно недостатъчни да обусловят извод за връзка между предмета на престъплението по чл. 253 от НК и средствата от твърдената предикатна дейност, с която се е занимавал Х. и е бил осъден за това. Преценил е още, че такава връзка не би могла да почива и върху данните от присъдата на испанския съд, касаещ приятелката на Х. (св. В. Ц.), на чието име е било регистрирано дружеството Р. Ф. С., доколкото осъждането ѝ за пране на пари е било обвързано с доказани данни по повод дейността на Х.. От друга страна, по настоящото дело не е имало нито твърдения, а още по-малко доказателства, за връзка между посочената офшорна компания и някоя от онези, свързани с Б. и други участници с обвинение по чл. 321 от НК, респ. с прехвърляне на паричен ресурс към тях, който да е възможно да се обвърже с трафика на наркотици в Испания. Всъщност, най-съществените аргументи, които въззивният съд е открил като опровергаващи тезата за причинната връзка между облаги от предикатното престъпление и средствата, с които са извършени операциите от Б., се свързват с разследването в Испания, при което

въпреки предприетите продължителни и интензивни мерки за наблюдение на участниците, не са били установени данни за връзка между дейността на групата и подсъдимия Б., който често е пътувал до там и е пребивавал в М., за което е имал разрешение от испанските власти. На тази основа, твърденията за възможно сходство между датите, на които Б. е посещавал Испания и тези, на които са правени вноски в брой в С. S. по цитираните по-горе сметки, са произволни и без особено значение при липсата на убедителни други доказателства за връзка с дейността и участниците в испанската група за трафик на наркотици. По същите причини такива се явяват и доводите за недостатъчна оценка на мащабите на дейността на групата преди разкриването ѝ през м. февруари 2005 г., която според прокурора е имала потенциала за генериране на онези парични потоци, с които Б. впоследствие е оперирал.

На последно място, но все по този повод, некоректно в протеста е заявено, че обстоятелствата за възможна връзка на Б. с участниците от групата в Испания, не е била изследвана поради непровеждане на разпит на всички осъдени, а само на тези с български произход. Преди всичко следва да се подчертае, че прокуратурата съвсем не е била лишена да стори това още на ДП, а не да заявява такива претенции след повече от 13 години пред последната съдебна инстанция. Отделно от това, както е видно от извършената процесуална дейност, а и изложението в мотивите, въззивният съд е положил усилия да издири неразпитвани осъдени участници от групата на Х. именно с цел събиране на данни за изясняване на посочения въпрос, но те са останали без резултат, което в светлината на изминалия период от време е очакван резултат. В този аспект и в контекста на преценката относно касационните основания, при липсата на каквато и да е информация за важността на данните, които неразпитваните осъдени участници в групата биха могли да заявят, няма никакво основание да се счита, че поради непровеждане на разпита им се е стигнало до невъзможност за разкриване на истината по делото.

При това положение, след като въззивният съд е извършил всеобхватен анализ на доказателствена съвкупност и е изложил подробни, ясни и убедителни съображения поради какви причини намира обвинителната теза за неподкрепена, няма никакво основание да се счита, че вътрешното му убеждение е било опорочено. В неговия обхват се включва не само преценката на доказателствата изобщо, която е суверенна, но и тази за тяхната достатъчност за изграждане на едни или други фактически изводи. При констатираната липса на достатъчна доказателствена основа за осъждане въззивната инстанция законосъобразно е оправдала подсъдимия Б. по повдигнатото му

обвинение за престъпление по чл. 253 от НК. Затова и протестът в тази му част се явява неоснователен.

Относно престъплението по чл. 321 от НК

С въззивната присъда САС е отменил първоинстанционната присъда в наказателно-осъдителната ѝ част по отношение на подсъдимите М. А. Д. и Д. А. Д., като вместо това е признал всяка една от тях за невинна в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК – за това, че за времето от 17.10.2002 г. до 30.05.2005 г., на територията на Р България, Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия, Британските Вирджински острови, Съединените американски щати, Конфедерация Швейцария и Р Австрия са участвали в ОПГ заедно с Е. Б., С. К. и К. Д. (починал), създадена с цел да върши престъпления по чл. 253 от НК (извършване на финансови операции от различни банкови сметки за кредитиране на дейността на [фирма] – София) с пари, за които знаят или предполагат, че са придобити чрез незаконен трафик на наркотични вещества.

С присъдата САС е потвърдил осъждането на подсъдимите Е. Б. и С. К. за престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК – за това, че за горепосочения период заедно с починалия К. Д. са участвали в ОПГ с посочената цел, както и относно наложените им наказания лишаване от свобода - 6 години за Б. и 3 години за К.. Същите са били оправдани да са участвали в ОПГ с подсъдимите Д. и Д., както и да са предполагали произхода на парите.

По отношение на К. е било отменено приложението на чл. 66, ал. 1 от НК.

Срещу оправдателната част е подаден протест с искане за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, с оглед осъждане на подсъдимите Д. и Д. за престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК, заедно с подсъдимите Б. и К.. Изложени са твърдения, че при оправдаването на Д. въззивният съд не е отдал дължимото значение на дългогодишното ѝ съжителство с Б. и огромното доверие помежду им, намирането на редица веществени доказателства в дома им като неистински членски картни, документи от Венецула, билети Милано-Каракас и др., които са позволявали да се приеме, че тя е била наясно с какви средства се е целяло да бъдат извършвани финансовите операции от групата. Такова знание е имала и подсъдимата Д., която също се е ползвала с доверието на съпруга си – К. Д. и е взела активно участие при закупуването на офшорните фирми. Същата е била наясно, че нито съпругът ѝ, нито св. В. Д. са разполагали с парични средства от порядъка на тези, с които групата е

оперирала. Според прокурора закупуването на готови компании в различни държави, зареждане на сметките и сложното движение на парите са обуславяли умисъл за участие в престъпна организация и съгласуваност между всички лица при информираност на всеки един от тях за произхода на парите и целта на придвижването им.

В протеста са застъпени и общи възражения за размера на наложените и потвърдени от въззивната инстанция наказания на подсъдимите Б. и К., които се отчитат за занижени и несъответстващи на високата обществена опасност на деянието и на самите дейците, което не спомага за постигане на целите на специалната и генералната превенция.

Касационна жалба на защитниците на подсъдимите Б. и К. касае осъдителната част, в която е потвърдено участието им в ОПГ заедно с починалия К. Д., както и наложените им наказания. Твърди се, че отделни изводи по фактите, касаещи инкриминираната дейност на ОПГ (като проучвания за възможностите за регистриране на офшорни дружества, откриване сметки и внасяне на пари в брой без изследване на произхода на парите в две банки, извършване на тези действия с цел пране на пари) почиват на предположения. Според защитата вписването на К. като директор на дружеството М. Л. (за което спесимен по сметката е имал само К. Д.) и участието му като съдружник в П. (заедно с други лица, на които не е повдигнато обвинение), както и липсата на данни той да е извършвал разпоредителни действия с парични средства, не обуславя участие в ОПГ с цел пране на пари. Същото важи и за подсъдимия Б., който за кратко време е бил назначен за директор във П., като направената от него вноска по сметка на офшорно дружество е била по пълномощно от В. Д. (чиито показания от ДП са били незаконосъобразно приобщени), а тегленията касаят парични средства, осигурени от К. Д.. Основен акцент е поставен върху това, че по делото не е установен престъпен произход на средствата и знание на подсъдимите, че се сдружават с цел пране на пари, като същите са признати за виновни за осъществяването на разрешена търговска дейност. На тази основа е направено искане за отмяна на въззивната присъда и оправдаване на подсъдимите Б. и К. по повдигнатото им обвинение за участие в ОПГ с цел пране на пари или връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд.

В касационната жалба е заявено алтернативно оплакване и за явна несправедливост на наложените наказания поради недостатъчно съобразяване на фактора неразумна продължителност на наказателното производство за престъпление, осъществено в периода 2002-2005 г. и прилагане на санкция три години преди изтичане

на абсолютната давност за преследването му. Отмяната на приложението на чл. 66, ал. 1 от НК за подсъдимия К. се отчита за несъобразена с данните за неговото лично поведение и отсъствие на такива, индициращи за активна роля в групата чрез контрола върху капиталов ресурс като собственик на М. Л.. и съсобственик в П.-АД и П. К..

Касационният протест и касационните жалби са неоснователни с изключение на тази на подсъдимия К. относно отмяната на приложението на чл. 66, ал. 1 от НК.

За да потвърди осъждането на подсъдимите Б. и К. по обвинението за престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК (за участие в организирана престъпна група, действала в периода 17.10.2002 г. – 30.05.2005 г., създадена с цел да върши престъпления по чл. 253 от НК), респ. да оправдае подсъдимите Д. и Д. като участници в тази група, въззивният съд е извършил подробна оценка на доказателствената съвкупност и на тази основа е извел съществените факти, относими към състава на посоченото престъпление, разграничавайки го от същинското пране на пари по чл. 253 от НК. В тази насока правилно е приел, че макар по делото категорично да не е бил установен престъпният произход на паричните средства, с които са били зареждани сметките на закупените офшорни дружества, през които впоследствие са извършвани преводи в полза на П. – АД, респ. П. К., то в контекста на установените по делото други данни (основно онези, касаещи приложения специфичен механизъм за прикриване на първоначалния източник на парични капитали и привидната законност на трансферите, използвана за легализирането им) това не е пречка да се счете, че групата е била организирана с цел пране на пари. При престъплението по чл. 321, ал. 3 от НК поначало не се изисква дейците да са постигнали целта си, като дейността им може да обхваща само предприемане на предварителни действия. Тяхната специфика обаче може да ориентира относно предмета на вторичното престъпление – в случая пране на пари, без да е необходимо то да е идентифицирано по същинските си белези.

Разсъждавайки на тази плоскост, въззивният съд е обсъждал доказателствената наличност и законосъобразно е приел, че поведението на подсъдимите Б., К. и починалият К. Д. е съвместимо с престъпно сговаряне, чиято цел е била извършване на престъпления по чл. 253 от НК. Противно на възраженията на защитата, изводите по този въпрос не се основават на данните за разрешена търговска дейност, свързана единствено със закупуване на офшорни дружества, откриване на сметки и законно трансфериране на парични средства в България с краен получател П. – АД, респ. П. К..

Всъщност именно използваният специфичен и усложнен механизъм е от значение и той детайлно информира за една последователност и целенасоченост към прикриване на първоначалния източник на паричните средства и тяхното легализиране. Множество са детайлите, изяснени в мотивите на двете съдебни инстанции по този въпрос, което прави ненужно тяхното преповтаряне. Още повече, че по делото не се оспорва, а и доказателствата несъмнено установяват, че със съдействието на св. Н. подсъдимите са закупили общо седем дружества в три офшорни зони – Великобритания, Британските вирджински острови и САЩ, открили са сметки на повечето от тях в избрани основно две банки – в Е. В., Австрия (на М. L., М. G. L., Е. S. A., F. E. L.) и в С. S. в Швейцария (на М. G. L., Q. V. I. L.), както и са ползвали само една сметка в U. B. P. в Швейцария (на G. A. L.), след което са започнали да ги захранват с парични средства, прехвърляйки ги от една в друга сметка, за да стигнат до крайния получател в България. При тази дейност са били открити три схеми за въвеждане на капиталите от сметките на офшорните дружества под контрола на подсъдимите и К. Д. – чрез кредитни линии, увеличаване на капитала и други заеми с ползване на банка като довереник. В контекста на направените пред ВКС възражения обаче заслужава да се акцентира, че първата захранена сметка е била именно на М. L. (открита от подсъдимия К. на 08.06.2003 г.), при която са постъпили големи парични суми (само от арбитраж на валута над 2 млн. евро, като източникът не е посочен). Макар по сметката да е бил приложен спесимен само за починалия К. Д., то също е установено, че към момента на откриването ѝ само подсъдимите К. и Б. са имали пътувания до Австрия, като първият е престоял там и за по-дълъг период. Под формата на кредитна линия паричен поток е бил насочен от сметката на М. L. към тази на G. A. L. в U. B. P., както и са извършвани преводи по сметката на М. G. L. в Е. В., като на 25.09.2003 г. сметката е била закрита. Активна е останала сметката на М. G. L. в Е. В. (със спесимен на К. Д.), която допълнително е била захранена с голяма парична сума от 1 750 885 евро от сметка на F. E. L. в същата банка (чиито постъпления се свързват и с превод на 2 млн. евро от Q. V. I. L. – акумулираната сума от направени две вноски в брой на каса от К. Д. и Б. през м. 09-10.2004 г. – по пълномощно от В. Д.). Оттук парични потоци са потеглили към сметката на Е. S.A. в Е. В. (5 превода за 1 590 000 евро) и към тази на G. A. L. в U. B. P. (6 превода за 1 750 885 евро). Впоследствие паричните средства от сметката на Е. S. A. са били насочени към сметката на П. АД в Б. с предназначение за увеличаване на капитала на това дружество и закупуване на акции за 1 277 340 евро (на Е. S. A., държани от Q. I. L. – офшорно дружество също под

контрола на подсъдимите). Същевременно, по-голямата част от натрупаните парични средства в сметката на G. A. L.. в U. V. P. (захранена преди това чрез преводите от M. L. и M. G. L.. в E. V.) са били трансферирани по схема кредитна линия към П. АД – 2 500 000 евро (вкл. чрез нареждания по телефона, ползван от К. Д. в София).

Паралелно с действията, посочени дотук, големи парични суми са били внасяни в брой по сметка на M. G. L.. в C. S. в Швейцария (общо 5 450 000 евро в периода от 03.06.2004 г. до 23.09.2004 г.), като легитимираният като собственик и разполагащ със спесимен К. Д. при пътуванията си е бил придружаван от Б.. На 15.04.2005 г. Б. и К. са били обявени за собственици на това дружество, като на 20.04.2005 г. и на 13.05.2005 г. Б. е изтеглил в брой наличностите и е закрил сметката. Внесъл е същите суми в брой по сметка на свое офшорно дружество O. S. L..

Така изложените, макар и накратко, фактически данни, заедно с останалите установени по делото (за закупуване на готови компании, осигуряващи прикриване на действителния собственик, отсъствие на законен източник на огромните парични суми, с които са били захранвани сметките на дружествата – в преводи и в брой, вкл. първата открита от подсъдимия К., представянето на В. Д. като крупен бизнесмен с приходи от продажби по Черноморието и формалното му вписване като собственик на някои от тях, а на други сина му, опровергано от доказателствената наличност, а не на последно място и особените отношения на подсъдимия Б. с лица, свързани с трафик на наркотици, както и конспиративното му движение в Европа и връзките с В., Л. Америка) са разкривали един твърде специфичен и усложнен механизъм за легализиране на паричен капитал, който по естеството си е организиран и предназначен да прикрие произхода на началния и евентуалната му връзка с престъпление, което е достатъчно за съставомерността по чл. 321, ал. 3 от НК, за което са били осъдени Б. и К., действайки към онзи момент задружно с К. Д., убит на 14.05.2005 г. в София.

В тази връзка неоснователни се явяват възраженията на защитата, че осъждането им е основано на предположения, както относно отделни факти, съотносими към преценката за ползвания механизъм за легализиране на паричните постъпления, насочени към крайната дестинация в България, така и с оглед неустановяване на престъплението, от което произхождат началните капитали. Съвсем очевидно е, че насочеността към ползване на конкретни услуги, предлагани от офшорни регистърни компании, както и конкретни банки, в които парите са влагани и после нареждани, не е било случайно. В този аспект, дори да отсъстват конкретни доказателства за проучване и избор на тези банки, в което да са участвали Б. и К., то това не променя факта, че те

са се възползвали от предоставяните от тях услуги и са били улеснени в комуникацията от присъствието на двете свидетелки Б. и Л. с български произход, работили там. По този повод мотивите на въззивния съд са изчерпателни и аргументирани, поради което е ненужно преповтарянето им.

Не могат да бъдат споделени и доводите за липса на мотиви за поведението на К. и Б. като участници в ОПГ с цел пране на пари. Фактите относно закупуването на офшорните дружества, последователното откриване и особено начина на захранването на сметките, вкл. от Б. за Q. V. I. L., а за К. относимите данни, посочени за М. L., последващите трансфери и накрая влягането им за нуждите на дейността на П. АД и П. К., към които и двамата имат отношение (било в качеството на съдружник или директор, дори и за кратко време), а не на последно място и данните за овладяването на паричния капитал на М. G. L. в С. S., несъмнено насочват, ако не към извършване на същинско пране на пари, то към престъпен сговор с цел пране на пари, за което двамата законосъобразно са били признати за виновни по обвинението по чл. 321, ал. 3 от НК.

ВКС намери, че при инкорпориране на показанията на св. В. Д. (дадени на ДП пред съдия в Н.) действително е било допуснато процесуално нарушение, доколкото при изпълнение на поръчката от съдия в Германия в хода на производството пред СГС същият изрично е направил отказ да свидетелства поради опасност да се самоинкриминира – негово право съгласно чл. 121 от НПК, което не допуска четенето им по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК. Елиминирането на показанията му от досъдебната фаза обаче не води до промяна на фактологията по делото, тъй като изрично и двете съдебни инстанции са подчертали, че сочените от него съществени обстоятелства практически са били изяснени и подкрепени от писмените материали за извършваните от него действия като номиниран собственик на отделните офшорни компании, откриване на сметки, предоставяне на пълномощни и др.

Неоснователен е протестът досежно оправдаването на подсъдимите Д. и Д.. Изложените аргументи за установено доверие на двете със съпрузите им очевидно не води до еднозначния извод за знание и информация за развитието на престъпното сдружение и преследваната цел. Още по-малко такова е могло да се извежда от вещите, иззети от дома на Б. и Д. в кв. Б., доколкото съжителството не означава липса на лично пространство и не отрича самостоятелното им съхраняване. В тази насока и с оглед извършваните от тези две подсъдими действия въззивният съд е изложил подробни съображения, които ВКС споделя и не намира за нужно да преповтаря.

Основателен обаче е доводът за явна несправедливост на наказанието на подсъдимия К. поради отмяна на приложението на чл. 66, ал. 1 от НК, мотивирано с активната му роля в ОПГ. Всъщност, от мотивите на въззивния съд не се разкрива нищо по-различно от установеното от първата инстанция относно поведението на този подсъдим. Неговата роля в никакъв случай не би могла да се определи за активна, като участието му се свежда до откриването на сметката на горепосоченото дружество, от което впоследствие са захранвани други сметки на групата и ползването на парите от трансферите към П. АД и П. К., където той е бил съдружник с най-голям дял. Имайки предвид добрите характеристични данни за този деец, както и отчитайки голямата продължителност на наказателното производство, което приближава по време срока на изтичане на абсолютната давност за престъплението по чл. 321, ал. 3 от НК, ВКС намери, че за поправянето му липсва каквато и да е необходимост същият да изтърпява ефективно наложеното му наказание от 3 години лишаване от свобода. В същата степен целите по чл. 36 от НК могат да бъдат постигнати с отлагане на изтърпяването му за срок от 5 години, както първоначално е приел първоинстанционният съд и в който смисъл следва да се измени въззивната присъда.

В останалата част същата следва да бъде потвърдена, включително относно наказанието на подсъдимия Б., отмерено на 6 години лишаване от свобода, което е справедливо, тъй като съответства на неговия принос в престъпното сдружение с коментираната цел и данните за личността му, и е достатъчно за реализиране на генералната и специална превенции.

С оглед изложеното и на основание чл. 354, ал. 2, т. 2 и ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ въззивна присъда № 11/17.03.2017 г. на Софийския апелативен съд, НО, осми състав, постановена по ВНОХД № 478/2015 г., като на основание чл. 66, ал. 1 от НК **ОТЛАГА** изпълнението на наложеното на подсъдимия С. П. К. наказание в размер на 3 години лишаване от свобода за престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК за срок от 5 (пет) години, считано от влизане на присъдата в сила.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: